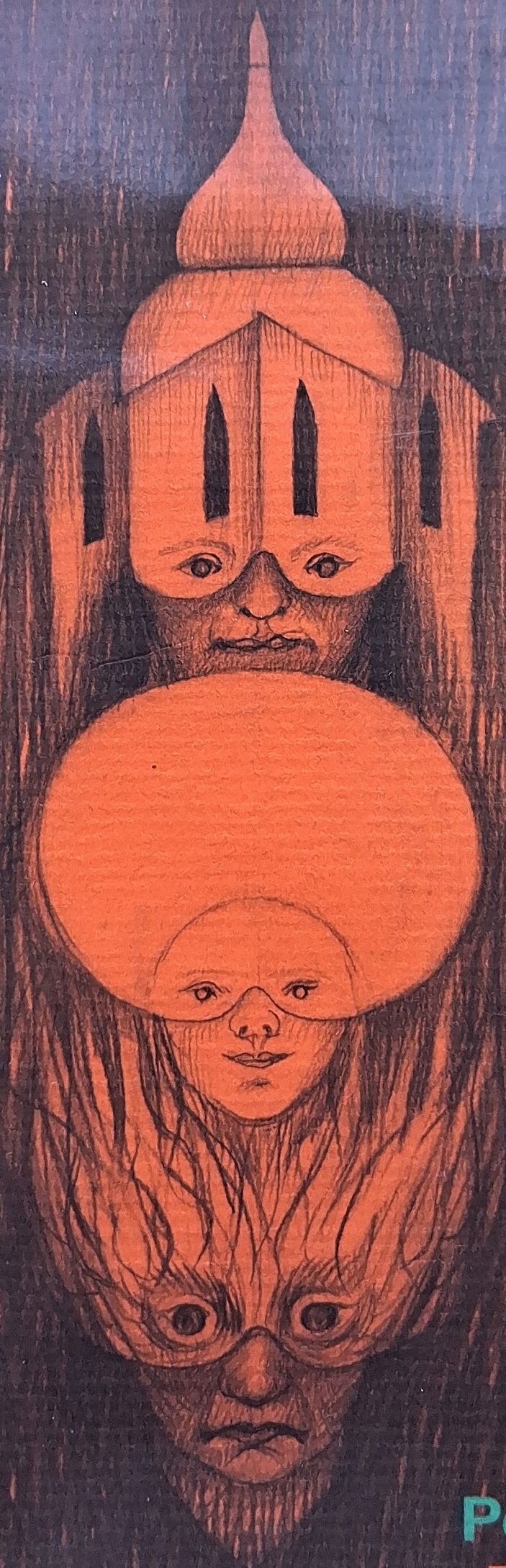

M 307 534

Putaci a Dušičky

MEANDER

Petr Váša
Petr Nikl

**Když jsme tohle všechno vymýšleli
a rozehrávali, napadlo nás: Tutáči
a Dušičky? To by mohlo taky být jako
společné vystoupení nás, normálních
Tutáčů, a neviditelné skupiny Dušiček.
S velkým Dé. N**

**Vlastně duchů, duší, dušiček, kterým podle
potřeby půjčíme svoje hlasy, ruce a nohy.
A třeba masky a oblečení. Stejně jako se
normální lidi někdy stanou strašidly, pravidly,
nebo těmi mezi. M**

**A znamená to, že když se něčeho bojíme,
na něco těšíme a mezi tím se snažíme, aby
to nedopadlo blbě... N**

**Je to jako Halloween, Všech svatých
a Dušičky. J**

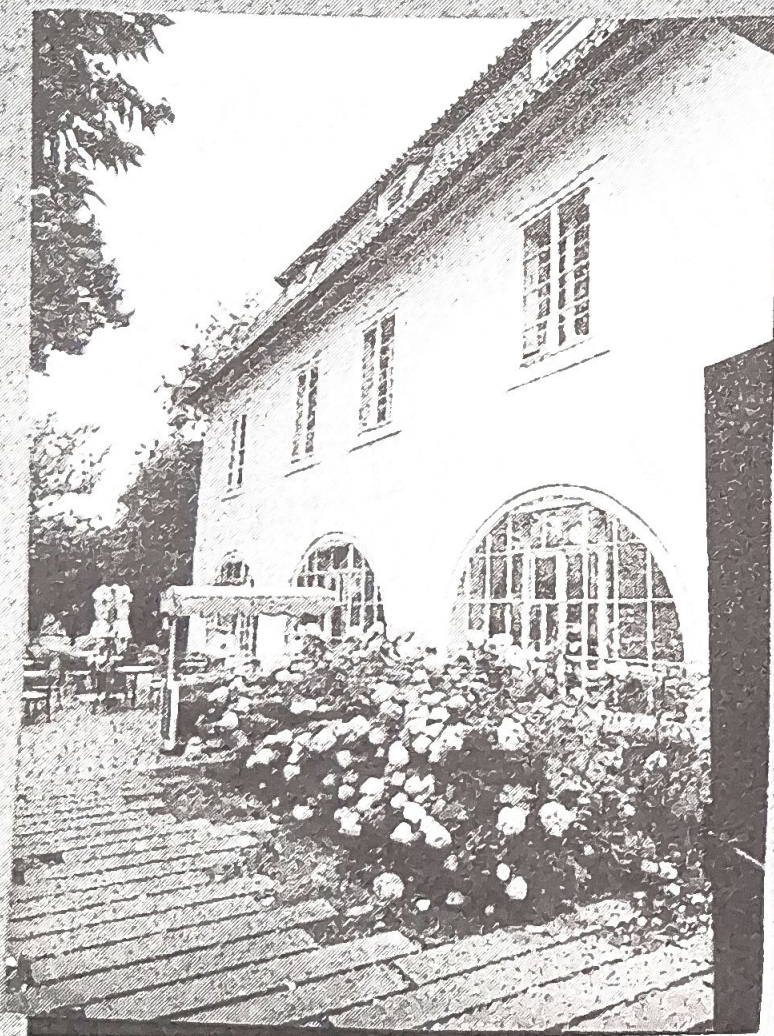
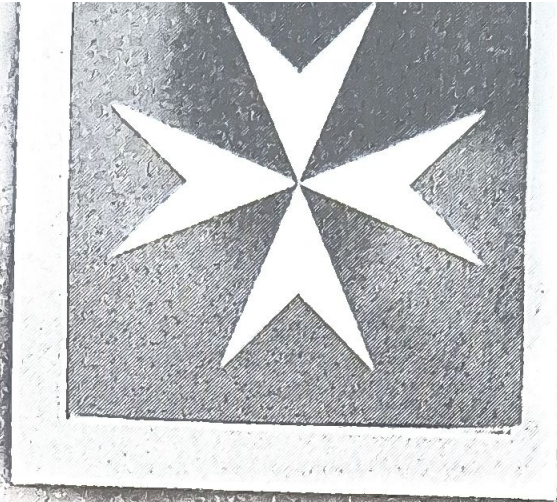
**Nebo když něco děláme blbě a zkusíme to
dělat líp a dostat se k tomu, co by se nám
fakt líbilo... N**

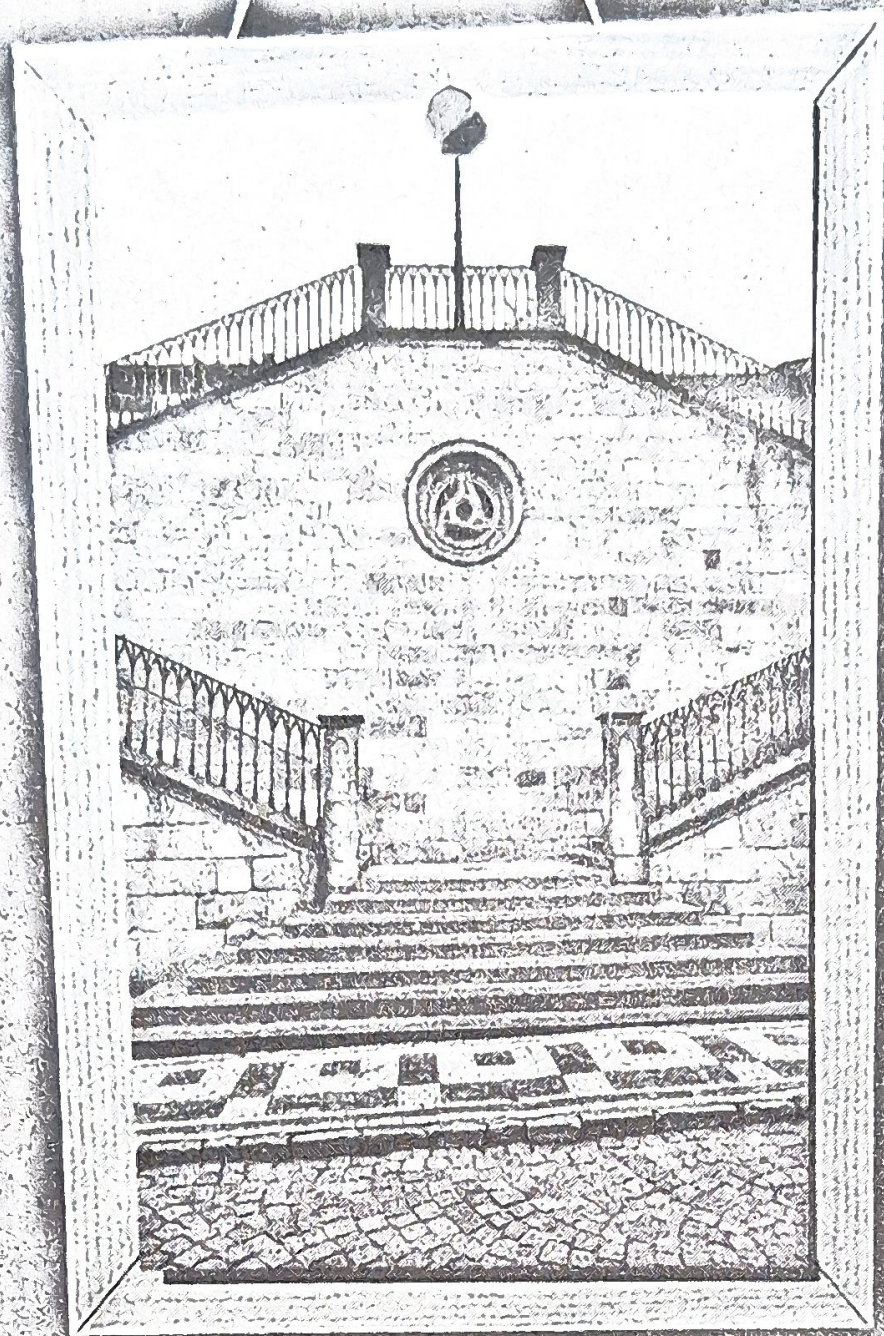
**Je to jako peklo a očistec a nebe. Tak
to aspoň brali v dávných dobách, když
vymýšleli tyhle svátky. M**

**A k tomu všemu patří různé duchové. A duše.
A Dušičky. JMN**

Šesté stanoviště

Kampa

Průvod se trochu vlekl,
ale teď už jsou všichni
uprostřed náměstí Na
Kampě u Karlova mostu.
Kousek od nábřeží Vltavy.

Dvě skupiny Tutáčů stojí
proti sobě:

Chcete oživit nábreží?
Chceme oživit nábreží!
To ale potřebujete naši
Skupinu nábrežních oživovačů

A všichni:

Skunož!

Jedna skupina začne dělat zvukovou krajinu.
„Vl-ta-va... Vlt... Hlt... Hltava! Glglg!... blblbl...
bugly bugly...” K tomu mlaskání jako bláto,
bahno.

Potom taky vítr. „Fff... cccc... čččč... ssss...
zzzz... šššš... žžžž... chchchch!” A nápodoba
zvuků racků.

Pak se zvuky ztlumí. Členové druhé skupiny
si do toho hezky rozdělují další strašidelný
text:

Zaklínadlo

Mám strašidlo
Mám pravidlo
To se mám!

Máš se?
Mám se
Mám zaklínadlo

Strašidlo
Zuřidlo
Hnusidlo
Smutidlo

V hlavě

Těšidlo
Utěšidlo
Radidlo
Radovadlo

V hlavě

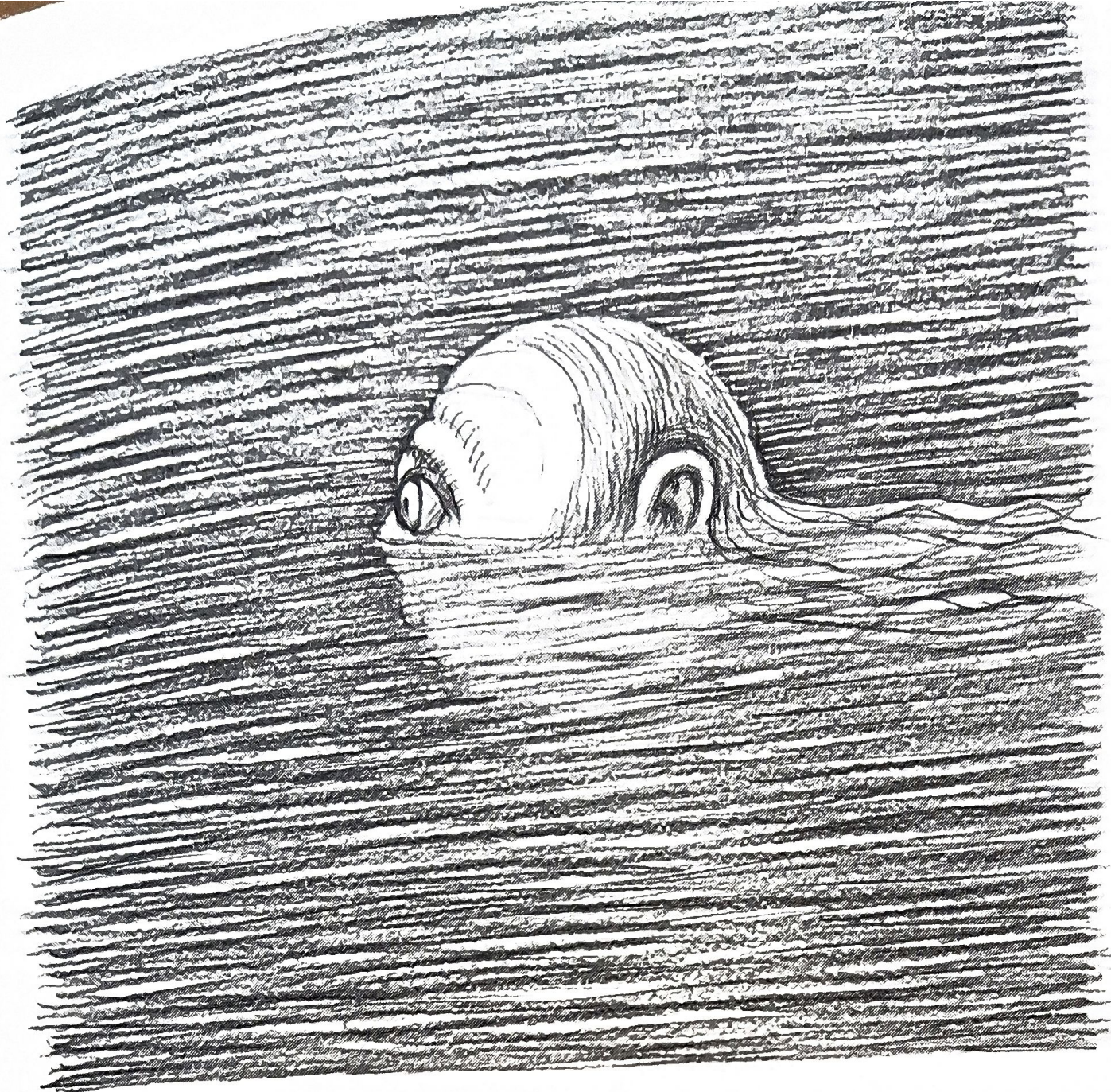
Je vidět, že děti dobře znají postavy emocí z filmu V hlavě – Strach, Vztek, Nechuť, Smutek a Radost.

Různé hlasy teď začnou povykovat. „Kampa? Kampa? Kampak?“

Maruška, Neruda a Jan Blažej odpovídají: „Na Kampu. Jdeme si hrát k mostu, na nábřeží.“

Hlasy jsou nějaké chytré: „Ale, děti, pozor, pozor na vodníka! Maruško, Rudo, Jane Blažej, pozor na tamtoho, ne toho oukej hodného, na toho noukej nehodného, nejhoršího vodníka široko daleko, hluboko, hluboko.“

Neruda se ušklíbne a začne taky dělat chytrého. „No tak ten zlej vodník prej vznikl ze

starýho boha Peruna, co tady měl v dávnejch dobách sochu a posvátnej háj. A ten když vykáceli a sochu hodili do řeky, naučila se plavat a číhat v bahně a chytat neopatrný plavce. A rybáře ve zrádný vodě. A topit je a nemít s nima slitování, jako nemá Matka Příroda slitování s těma neopatrnejma. A někdy i dalšíma.“

„Ale, děti, pozor, pozor!“ opakují hlasy.

Neruda se rozmáchne. „Jo, pozor, protože tady je taky ten oukej hodnej vodník. Jako

když je ve filmu hodnej a zlej policajt. Čili místo zlýho proměněnýho Peruna mírumilovnej dobrosrdečnej Kabourek. Drobnej zelenej klaun, co rád navštěvuje hospody na Kampě a dá si pivo, pod nohy škopíček s vodou a vzpomíná na starý dobrý časy. Jako když má Matka Příroda slitování s opatrnějma. A někdy i dalšíma pohodovějma.“

Maruška už není jako učitelka, spíš jako školačka za školou. „Júú, to je pěkný, Rudo, jak to vyprávíš.“

Nerudu nemusí dvakrát pobízet. „No, byl by tady taky jeden děsivej kostlivec, kterej na řece občas dělá převozníka...“

Maruška se ale dívá jinam: „Hihi, to je zajímavý. To si povíme příště. Koukejte nahoru na most na ty sochy! Jak tam stojí všichni možní svatí, to je jako nebe nebíčko na zemi. Kamenný nebíčko na kamenným mostě, móc pěkný. A hele, Nepomuk, svatej Janek Nepomuckej. Jan, patron tadyhle Jana Blažeje. Úplně blaženej, jak tam pěkně stojí.“

Neruda se zase šklebí: „Řek bych, že si zrovna tam na mostě zažil celkem peklo.“

Maruška souhlasí: „Jejda, dyť to každej ví. Jak ho mlátili, že nechtěl vyzradit takzvaný zpovědní tajemství. Jak mu vytrhli jazyk, že jim to nechtěl všecko říct. Co všecko – nic! Ani muk, Nepomuk. A jak ho potom hodili

do řeky a podle zázračného světýlka ho našli rybáři. Podle ohnivého plamene, podle jakože úplně hořící řeky ho našli. A vytáhli a pohřbili a byl z něho svatej ochránce mostů a plavců. A nakonec celý naší země. A z těch světýlek jsou šťastný hvězdy kolem jeho hlavy na sochách a obrázcích. Takový světlo ve tmě. Protože sice uměl bezvadně mluvit, když na to přišlo, ale taky bezvadně mlčet, když bylo potřeba.“

Všichni Tutáči sklánějí hlavy a slavnostně mlčí. Najednou je ticho.

Pak se ozvou hlasy: „Poslouchejte ticho. Čtyři, tři, dva, teď!“

Zase ticho. Zvuky nedalekého města se jakoby zesilují.

Po chvíli se Jan Blažej zavrtí a pokračuje: „Tak to bylo dobrý. Že potom, jak pořád mluvíme, umíme taky bejt zticha. Jako opravdoví umělci. Nepomuci! A protože tady na mostě máme kromě českýho národního patrona svatýho Jana... taky sochu českýho pohádkovýho rytíře Bruncvíka s ochočeným lvem... zajímalo by mě, jestli kromě bezvadného mluvení a mlčení umíme... na počest tohohle českýho národního superzvířátka – taky bezvadný lví řvaní. Cóóó?“

„Uááá! Uááá!! Uááá!!!...“ odpovídají všichni nadšeně.

Maruška elegantním pohybem ruky tlumí lví řvaní a zpěvavým hlasem mluví do vzniklého podkladu. Občas ho během celé lví pasáže na vhodných místech zesiluje. Nebo ho úplně zastaví a pak znova spustí.

„Proč ten řev? Proč ten lev? Inu, poslali rytíře Bruncvíka do světa hledat lepší zvíře do státního znaku, než tu okoukanou orlici. I zabil rytíř Bruncvík zlovolnýho draka. Tím zachránil život lvovi, co ho pak doprovázel za dalšíma superhrdinskejma činama. A Bruncvík, alias Brunclík, alias německy Prunzel, alias po našem Přemysl, si ho dal do státního znaku. S vyplazeným jazykem, aby to bylo takový drsnější.“

Jan Blažej dodává: „No, a když jednou vládli dva Přemyslovci zároveň, namalovali lvovi dva ocase.“

Neruda na to: „No, a když si teď všichni vládneme sami, měli by jich tomu chudákovi namalovat deset miliónů?“

„Rudo! To jsou vtipy!“ spráskne Maruška ruce.

„Takový nerudný,“ chechtá se Jan Blažej.

Neruda se škrábe ve vlasech. „Oukej. Povím vám o příšerném ohnivém krocanovi, co se zjevuje na Velkej pátek vzadu na Kampě, kde bejval mlejn. A je to duch nejžravějšího pantáty, co i na Velkej pátek musel žrát krocana. Obžera.“

Maruška si dupne. „Rudo, ne! Ty seš fakt jenom samý strašidlo, hnusidlo, jedno za druhým.“

Neruda se nevzdává. „No dyť. Krocan je další ohnivák a další do naší děsivý zoo. A po českým patronovi a lvovi taky patron český národní žravosti. Hudry hudry. Kdo se k němu přiblíží, toho popálí a...“

Jan Blažej ho mávnutím ruky zastaví a jde dopředu. „Já bych řekl radši něco o český

svobodě, teda umělecký divadelnický svobodě.
Protože tady na Kampě kromě vodníků
a nenažranců taky bydleli ti dva, co kousek
odsud založili takzvaný Osvobozený divadlo.
Jakože si děláš umění, jaký chceš. Osvobozený
slova, zvuky, pohyby a vůbec. Děláš, co chceš,
a je to třeba divný, ale zajímavý. A když se ti
chce, děláš všecko dohromady. Tutti frutti.
Jako tady kolegové.“

Ukazuje na Tutáče. Všichni se pomalu
uklánějí.

Tlesk, tlesk, potlesk, velký potlesk. Jan
Blažej do něj volá: „A jdeme dááál!“

Po cestě kolem Werichovy vily, přes Maltézské
náměstí a Prokopskou... směrem ke
Karmelitské a pak už k Vrtbovské zahradě...
se občas ozvou jednotlivé hlasy nebo dvojice,
trojice, sbor:

Pust' mě, strašidlo
Drž mě, spravidlo
Tak praví zaklínadlo

**Když jsme na Kampě zkoušeli to o tom
lvovi, přišlo se na nás podívat strakaté
černobílé kotě. A někoho napadlo, že kočka
je vlastně minilev. A že místo našeho zlatého
dvouocasého megalva by se někdy do znaku
hodilo skromnější a veselejší černobílé kotě.
Nebo štěně? M**

**Nebo šedý miniholub. Vrána šedivka. Bílá
vrána. Bílá myš. Krysa. Née, to néeé! J**

**Bílá moucha, neviditelná. Kropenatý
netopýr!! Néeé, to néeéé!!! N**

**Takže ti je jasné, čtenáři nebo čtenářko
naší krejzy nástěnky, že kdybyste náhodou
s kamarády zkoušeli něco jako my, můžete
zkoumat různé pověsti a skutečnosti, ale
taky si můžete vymýšlet. J**

**Jako si dřív lidi vymýšleli děsivé postavy,
aby měli o čem povídat. A aby se děti bály
chodit na nebezpečná místa. N**

**A k tomu navíc bezvadné postavy, aby
se všichni snažili. M**

**A do toho vymýšlení dávali svoje noční
můry. N**

A denní můry. J

A denní a noční motýly. M

A všechny další hmyzy. JMN